

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceea - Numărul Doi

Jeff Pippenger

2025-12-02

نينا ثنا مقدر

„Cu o dorință arzătoare privesc înainte spre timpul când evenimentele zilei Cincizecimii se vor repeta cu o putere chiar mai mare decât cu acel prilej. Ioan spune: «Am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.» Atunci, ca în vremea Cincizecimii, oamenii vor auzi adevărul vestit lor, fiecare în limba sa.”

“Dumnezeu poate insufla viață nouă în fiecare suflet care dorește cu sinceritate să-I slujească și poate atinge buzele cu un cărbune aprins luat de pe altar și le poate face elocvente în lauda Lui. Mii de glasuri vor fi pătrunse de puterea de a vesti marile adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba gângavă va fi dezlegată, iar cei timizi vor fi întăriți ca să aducă o mărturie curajoasă pentru adevăr. Fie ca Domnul să-Și ajute poporul să curețe templul sufletului de orice întinare și să păstreze o legătură atât de strânsă cu El, încât să poată fi părtaș la ploaia târzie atunci când va fi revărsată.” Review and Herald, 20 iulie 1886.

Cincizecimea, atunci când este privită ca o sărbătoare a Domnului, nu poate fi separată de Paște, de sărbătoarea azimelor, de darul celor dintâi roade și de sărbătoarea săptămânilor. Cincizecimea este o perioadă de timp, deși este și un punct în timp. De aceea este numită „sezonul Penticostal”. Sezonul a început odată cu moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. După înălțarea Sa, Hristos a început patruzeci de zile de instruire personală, urmate de zece zile în camera de sus, unde a fost realizată unitatea. 9/11 a început o perioadă care se încheie cu legea duminicală în Statele Unite. Acea lege duminicală este reprezentată de ziua Cincizecimii ca un punct în timp; un punct în timp care a fost precedat de o perioadă de timp ce a început la 9/11. De la 9/11 până la legea duminicală, „sezonul Penticostal” se repetă.

Petru a explicat că fenomenul miraculos al „limbilor ca de foc” nu era nebunie de om beat, ci o împlinire a cărții lui Ioel, deoarece fusese adusă o controversă împotriva soliei. „Limbile” reprezintă prezentarea unei solii, iar focul îl reprezintă pe Duhul Sfânt. Solia Cincizecimii reprezintă o îmbinare a divinității (Dumnezeu este un foc mistuitor) cu umanitatea limbii. După cum Petru îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii în timpul ploii târzii, tot astfel iudeii cărcotași reprezintă un popor al fostului legământ care este trecut cu vederea chiar în momentul în care cade ploaia târzie.

Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să rostească. Și locuiau atunci în Ierusalim iudei, bărbați evlavioși, din orice neam de sub cer. Iar când s-a răspândit vestea aceasta, mulțimea s-a adunat și a rămas nedumerită, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba lui. Și toți erau uimiți și se mirau, zicând unii către alții: Iată, nu sunt oare galileeni toți aceștia care vorbesc? Și cum de auzim fiecare dintre noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți și mezi și elamiți, și locuitori ai Mesopotamiei, ai

Iudeii și Capadociei, ai Pontului și Asiei, ai Frigiei și Pamfiliei, ai Egiptului și ai părților Libiei dinspre Cirena, și oaspeți din Roma, iudei și prozeliti, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Și toți erau uimiți și nedumeriți, zicând unul către altul: Ce vrea să însemne aceasta? Alții însă, batjocorind, ziceau: Sunt plini de must. Dar Petru, stând în picioare împreună cu cei unsprezece, și-a ridicat glasul și le-a zis: Bărbați iudei și toți cei ce locuiți în Ierusalim, să vă fie cunoscut lucrul acesta și luați aminte la cuvintele mele: Căci aceștia nu sunt beți, cum socotiți voi, fiindcă este numai ceasul al treilea din zi. Faptele Apostolilor 2:4–15.

Petro tegesa Pentekosti kot izpolnitev Joelove knjige. To stori v preroškem smislu, ko je predstavljen ves svet, kajti odlomek pravi, da je poslušalstvo prišlo »iz vsakega naroda pod nebom«. Ob 9/11 je bila zemlja razsvetljena s Kristusovo slavo, nato pa bo ob nedeljski postavi sto štirinštirideset tisoč popolnoma odsevalo Kristusovo slavo, ko bodo povzdignjeni kot prapor pred ves svet. Binkoštno obdobje se je začelo ob 9/11 in se konča pri nedeljski postavi.

„Niko od nas nikada neće primiti pečat Božji dok naši karakteri budu imali ijednu mrlju ili ljagu na sebi. Na nama je da uklonimo nedostatke u svojim karakterima, da očistimo hram duše od svake nečistoće. Tada će kasna kiša pasti na nas kao što je rana kiša pala na učenike na dan Pedesetnice.”

„Prea ușor ne mulțumim cu realizările noastre. Ne simțim bogați și îmbogățiiți cu bunuri și nu știm că suntem «ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi». Acum este vremea să luăm seama la îndemnul Martorului Credincios: «Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să fii îmbrăcat și să nu se vadă rușinea goliciunii tale; și unge-ți ochii cu alifie pentru ochi, ca să poți vedea.» ...”

„Acum este vremea când trebuie să ne păstrăm pe noi înșine și pe copiii noștri neîntinați de lume. Acum este vremea când trebuie să ne spălăm veșmintele caracterului și să le facem albe în sângele Mielului. Acum este vremea când trebuie să biruim mândria, patima și trândăvia spirituală. Acum este vremea când trebuie să ne trezim și să depunem un efort hotărât pentru simetria caracterului. «Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile.» Ne aflăm într-o situație dintre cele mai grele, așteptând și veghind pentru arătarea Domnului nostru. Lumea este în întuneric. «Dar voi, fraților», spune Pavel, «nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț.» Este întotdeauna planul lui Dumnezeu să scoată lumină din întuneric, bucurie din întristare și odihnă din osteneală pentru sufletul care așteaptă și tânjește.”

„Fraților, ce faceți în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultare de adevăr, aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când decretul va fi dat și pecetea va fi imprimată, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.

„Acum este vremea pregătirii. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea unui bărbat sau a unei femei necurate. El nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbatului sau a femeii ambițioase, iubitoare de lume. El nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbaților sau a femeilor cu

limbă mincinoasă ori cu inimă înșelătoare. Toți cei care primesc sigiliul trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu — candidați pentru cer. Mergeți înainte, frații și surorile mele. Nu pot decât să scriu pe scurt asupra acestor puncte în acest timp, doar atrăgându-vă atenția asupra necesității pregătirii. Cercetați Scripturile pentru voi înșivă, ca să puteți înțelege înfricoșătoarea solemnitate a ceasului de față.” Testimonies, volumul 5, 214, 216.

Aici, sora White identifică Cincizecimea ca pe un punct în timp, punând-o în corespondență cu legea duminicală din Statele Unite, „când decretul va fi emis”. Totuși, deși ea marchează legea duminicală și Cincizecimea ca pe un punct în timp, mesajul ei care cheamă la pregătire identifică o perioadă care precede legea duminicală ca fiind prefigurată de sezonul Cincizecimii. Legea duminicală este testul Sabatului zilei a șaptea, iar perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală poate fi identificată ca „ziua pregătirii Domnului”, în sens simbolic. Pregătirea precede testul.

„Ploaia târzie va cădea peste” cei o sută patruzeci și patru de mii, întocmai „cum a căzut ploaia timpurie peste ucenici în Ziua Cincizecimii”. Perioada reprezentată ca vremea Cincizecimii a început cu o stropire atunci când Hristos S-a întors de la înălțarea Sa.

Iar după ce a spus aceasta, a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duhul Sfânt.” Ioan 20:22.

Suflarea Lui transmite Duhul Sfânt, iar suflarea este cea care produce sunetul cuvintelor. Isus este Cuvântul, iar suflarea Lui transmite Duhul Sfânt prin împărtășirea Cuvântului Său. Suflarea este cea care a adus la viață trupul lui Adam, iar suflarea este cea care aduce la viață oastea lui Ezechiel, alcătuită din oase uscate, moarte, înviate.

„Čin Hrista, kada je dahnuo na svoje učenike Duha Svetoga i podario im svoj mir, bio je kao nekoliko kapi pre obilnoga dažda koji će biti dat na dan Pedesetnice.“ Duh proroštva, tom 3, 243.

La începutul perioadei Cincizecimii, „suflarea” lui Hristos le-a împărtășit ucenicilor pe Duhul Sfânt, însă unii s-au îndoit.

Dar Toma, unul dintre cei doisprezece, numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Isus. Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe Domnul.” Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor și nu-mi voi pune mâna în coasta Lui, nicidecum nu voi crede.” Ioan 2:24, 25.

Perioada Cincizecimii a inaugurat un timp de „punere la încercare”, începând cu suflarea lui Hristos și cu controversa îndoielii lui Toma. Controversa lui Toma de la început prefigurează controversa iudeilor de la încheierea sezonului Cincizecimii. Hristos a împărtășit ucenicilor Cuvântul Său și Duhul Sfânt la început, iar ucenicii au împărtășit lumii Cuvântul și Duhul Sfânt la sfârșitul sezonului Cincizecimii.

Lucrarea pe care a săvârșit-o Hristos când a suflat peste ucenici a fost o a doua mărturie a aceleiași lucrări pe care tocmai o săvârșise cu ucenicii de pe drumul spre Emaus.

Și s-a întâmplat că, pe când vorbeau între ei și se întrebau, Isus Însuși S-a apropiat și mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască. ...

Atunci El le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia oare ca Hristosul să sufere aceste lucruri și să intre în slava Sa?” Și, începând de la Moise și de la toți prorocii, le-a tâlcuit, în toate Scripturile, cele privitoare la El. Când s-au apropiat de satul încotro mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe. Dar ei L-au silit, zicând: „Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua este pe sfârșite.” Și El a intrat să rămână cu ei. Și s-a întâmplat că, pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea și a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; și El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Și au zis unul către altul: „Nu ne ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?” Luca 24:15, 16, 25–32.

Așa cum Isus „a șezut la masă” în Emaus, tot astfel, după aceea, El a mâncat împreună cu ucenicii. În ambele situații este reprezentată mâncarea. Împreună, ele arată că începutul perioadei penticostale este marcat de suflarea Duhului Sfânt și, de asemenea, de mâncare. Evenimentele de deschidere produc o controversă între o categorie care crede și o categorie care se îndoiește. Mâncarea, împărtășirea Duhului Sfânt și deschiderea Scripturilor includ faptul că Hristos Și-a început învățătura cu „Moise și toți prorocii”. Învățătura lui Hristos a fost transmisă prin luarea liniei profetice a lui Moise și alinierea ei cu liniile tuturor prorocilor, pe alocuri puțin și pe alocuri puțin.

La 9/11, suflarea celor patru vânturi din Ezechiel a suflat peste oasele uscate și moarte din capitoul treizeci și șapte. În acel timp, așa cum este prefigurată de îngerul care a coborât la 11 august 1840 și a dat putere soliei primului înger, îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât cu o solie care trebuie mâncată, după cum și ucenicii au mâncat la începutul perioadei Penticostale. Refuzul lui Toma de a crede arată că, atunci când solia este introdusă, este marcată o cernere.

Vorbind despre căderea Turnurilor Gemene la 11 septembrie, ni se spune că Domnul S-a ridicat ca „să clatine cumplit neamurile”. Este important să ne amintim că o „clătinare” în mijlocul poporului lui Dumnezeu este produsă de aceia care luptă împotriva unei solii de adevăr. Există „clătinări” exterioare, dar clătinările lăuntrice din cadrul bisericii au loc în contextul prezentării unei solii.

„Am întrebat care era semnificația zguduirii pe care o văzusem și mi s-a arătat că ea avea să fie provocată de mărturia directă cerută de sfatul Martorului Credincios către laodiceeni. Aceasta își va face efectul asupra inimii celui ce o primește și îl va conduce să înalțe standardul și să vestească adevărul direct. Unii nu vor suporta această mărturie directă. Ei se vor ridica împotriva ei, iar aceasta este ceea ce va provoca o zguduire în mijlocul poporului lui Dumnezeu.

„Am văzut că mărturia Martorului Credincios nu a fost luată în seamă nici pe jumătate. Mărturia solemnă de care atarnă destinul bisericii a fost puțin prețuită, dacă nu chiar cu totul nesocotită. Această mărturie trebuie să producă o pocăință adâncă; toți cei care o primesc cu adevărat vor asculta de ea și vor fi curățiți.” Early Writings, 271.

„Zguduirea” lăuntrică este provocată de cei care se împotrivesc prezentării mesajului către Laodicea. Sora White identifică mesajul lui Jones și Waggoner din 1888 ca fiind mesajul către Laodicea.

„Mesajul care ne-a fost dat prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este mesajul lui Dumnezeu către biserica Laodiceei, și vai de oricine mărturisește că crede adevărul și totuși nu reflectă către alții razele date de Dumnezeu.” The 1888 Materials, 1053.

Rezistența față de solia laodiceană produce o cernere, iar sora White pune în legătură solia din 1888 cu coborârea îngerului din Apocalipsa 18.

„O lipsă de voință de a renunța la opiniile preconceptuate și de a primi acest adevăr s-a aflat la temelia unei mari părți din opoziția manifestată la Minneapolis împotriva soliei Domnului prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a izbutit să îndepărteze de la poporul nostru, într-o mare măsură, puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu dorea cu ardoare să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să dobândească acea eficiență care ar fi putut fi a lor în ducerea adevărului la lume, așa cum l-au vestit apostolii după ziua Cincizecimii. Lumina care trebuie să lumineze întregul pământ cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost, într-o mare măsură, ținută departe de lume.” Solii alese, cartea 1, 235.

Îndoiala lui Toma de la începutul perioadei Penticostale, preînchipuind răzvrătirea împotriva soliei care a sosit în ziua Cincizecimii, a preînchipuit zguduirea care a avut loc atunci când conducerea adventismului de ziua a șaptea s-a ridicat și a împotrivit rezistență soliei către biserica Laodicea, așa cum a fost prezentată de Jones și Waggoner în 1888. În 1888, îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât ca să lumineze pământul cu slava Sa, dar, în mare măsură din cauza lipsei de voință a acelor conducători de a pune deoparte opiniile preconceptuate, răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram s-a repetat. Toma, iudeii de la Cincizecime, răzvrătirea lui Core din vremea lui Moise, răzvrătirea din 1888, toate preînchipuie 11 septembrie, când, potrivit lui Ioel, trebuia să fie sunată o trâmbiță. Acea trâmbiță, potrivit lui Isaia, a fost sunată pentru a identifica păcatele poporului lui Dumnezeu, preînchipuind astfel anul 1888 și solia către Laodicea. Străjerul lui Ieremia, care sună din trâmbiță pentru a se întoarce la „cărările cele vechi”, se aliniază cu Isaia, care își înalță glasul ca o trâmbiță. Străjerii lui Ieremia sunt străjerii lui Habacuc, care pune întrebarea care va fi poziția lui în argumentul sau dezbateră istoriei sale?

Voi sta la locul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce-mi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Cuvântul „muștrat” înseamnă „certat sau muștrat prin argumente” și implică o întrebare, căci versetul următor oferă un răspuns.

Domnul mi-a răspuns și a zis: „Scrie vedenia și fă-o lămurită pe table, pentru ca cel ce o va citi să poată alerga.” Habacuc 2:2.

„Dezbateră” sau zguduirea care a început în împlinirea istoriei millerite a fost mesajul lui William Miller și regulile sale de interpretare profetică, în opoziție cu teologia protestantismului.

Dezbaterea din istoria millerită a început odată cu confirmarea mesajului millerit la 11 august 1840, când nu „un personaj mai prejos decât Isus Hristos” a coborât cu o cărticică pe care Ioan trebuia s-o ia și s-o mănânce. Disputa străjerilor din Habacuc, îndoielile lui Toma, răzvrătirea din 1888, răzvrătirea lui Core, acuzația de beție de la Cincizecime — toate mărturisesc despre o dezbatere care a început la 9/11. Controversa care este dezbătută este asupra mesajului ploii târzii, care a început să stropească la 9/11.

Răspunsul din Habacuc, care i-a determinat pe milleriți să producă diagrama din 1843, se leagă de dezvoltarea a două clase de închinători, reprezentate de Core și însoțitorii săi în opoziție cu Moise; de Toma și ceilalți ucenici; de argumentul iudeilor privind beția la Cincizecime; de conducerea adventismului în 1888; de protestanți în opoziție cu milleriții în 1844; și de fecioarele neînțelepte și cele înțelepte din 22 octombrie 1844.

La 9/11, Hristos a suflat peste ucenicii Săi Duhul Sfânt ca niște câteva picături înaintea revărsării depline de la legea duminicală. Apoi le-a deschis înțelegerea asupra soliei profetice, începând, „precept peste precept”, cu Moise, conducându-i pe acei ucenici înapoi la vechile cărări ale lui Ieremia, unde au fost unși să sune din trâmbița de avertizare. Suflarea lui Hristos la 9/11 a venit din cele patru vânturi ale lui Ezechiel și ale lui Ioan și era solia laodiceană, care este „mărturia directă”, ce provoacă o zguduire pe măsură ce este împotrivită. 1888 prefigurează răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram, căci nu numai solia era cea respinsă, ci și străjerii aleși care dădeau trâmbiței un sunet lămurit.

Sora White a scris că „zguduirea pe care o văzusem” „avea să fie provocată de mărturia directă, stârnită de sfatul Martorului Credincios către laodiceeni.” Mesajul din 1888 a fost acea mărturie directă, iar atât 1888, cât și 9/11 marchează coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece.

„O mărturie directă trebuie să fie adusă bisericilor și instituțiilor noastre, pentru a-i trezi pe cei care dorm.”

„Când cuvântul Domnului este crezut și ascultat, se va face un progres statornic. Să vedem acum marea noastră nevoie. Domnul nu ne poate folosi până când nu suflă viață în oasele uscate. Am auzit rostindu-se aceste cuvinte: «Fără mișcarea profundă a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii, fără influența Lui dătătoare de viață, adevărul devine o literă moartă.»” Review and Herald, 18 noiembrie 1902.

La 9/11, solia mesajului către Laodiceea a ajuns la împlinirea sa desăvârșită, pe măsură ce a început să răsună ultima chemare adresată fostului popor al legământului lui Dumnezeu. Atunci observă sora White: „O mărturie directă trebuie să fie adusă bisericilor și instituțiilor noastre, pentru a-i trezi pe cei care dorm.” Mesajul către Laodiceea a început când îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la 9/11, ceea ce înseamnă că la 9/11 mesajul către adventiștii de ziua a șaptea laodiceeni a fost și este să se „trezească”. Ioel le-a poruncit bețivilor să se trezească în versetul cinci din capitolul unu. 9/11 marchează sosirea perioadei finale de încercare pentru adventism și reprezintă porunca lui Ioel de a se trezi. Începutul sezonului penticostal începe cu o trezire a poporului lui Dumnezeu la 9/11 și se încheie cu împlinirea parabolei celor zece fecioare chiar înainte de legea duminicală.

Deșteptarea de la 11 septembrie este o chemare adresată generației finale a unui popor al legământului care se află în apostazie. Deșteptarea chiar înainte de legea duminicală închide ușa pentru fostul popor al legământului. Începutul și sfârșitul sunt aceleași, iar în iulie 2023 cei doi martori din Apocalipsa unsprezece au fost treziți la răzvrătirea prezicerii din 18 iulie 2020. Deșteptarea din mijloc este reprezentată prin răzvrătire, ceea ce identifică 11 septembrie drept prima literă a alfabetului ebraic, 18 iulie 2020 drept a treisprezecea literă, iar legea duminicală drept a douăzeci și doua și ultima literă a alfabetului ebraic. A douăzeci și doua literă reprezintă combinarea divinității cu umanitatea, care este desăvârșită în cea din urmă dintre aceste trei deșteptări.

Domnul „suflă viață în oasele uscate” la 9/11, întocmai cum a suflat Duhul Sfânt asupra ucenicilor la începutul perioadei penticostale. Ucenicii de după înălțarea Sa îi reprezintă pe aceia care au primit Duhul Sfânt și cărora, de atunci înainte, li s-a deschis înțelegerea Cuvântului profetic prin metodologia „linie peste linie”. Primirea Duhului Sfânt a avut loc în timp ce luau masa, căci a mânca în chip spiritual cere să mănânci trupul și să bei sângele lui Isus, care este Cuvântul.

Răzvrățiții care s-au unit cu Core, Datan și Abiram reprezintă (așa cum o face și conducerea adventismului în 1888) clasa care provoacă zguduirea prin împotrivirea față de solia trâmbiței ce identifică păcatele poporului lui Dumnezeu și care, în același timp, cheamă la o întoarcere la vechile cărări, la adevărurile fundamentale reprezentate de „șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase. Trâmbița cheamă atât la redeșteptare, cât și la reformă. Prima dintre bijuteriile profetice ale lui Miller și, de asemenea, prima care a fost respinsă de adventism reprezintă începutul și sfârșitul mișcării millerite. Începutul și sfârșitul soliei îngerului întâi, așa cum a fost proclamată de milleriți, sunt marcate de „șapte vremi” ale lui Moise. La început a fost primită, la sfârșit a fost respinsă. Din cauza acelei respingeri, Ezechiel prezintă adventismul ca pe o vale de oase uscate și moarte. Perioada de la 1863 până la legea duminicală din Statele Unite este valea vedeniei, potrivit cu Isaia douăzeci și doi, dar este o vale de oase uscate și moarte potrivit cu Ezechiel. Ambele acele văi profetice se aliniază cu valea lui Iosafat din Ioel, pe care Ioel o identifică, de asemenea, drept valea hotărârii.

Odată stabilite aceste concepte, se poate pune întrebarea: cum se face că, la 11 septembrie, cartea lui Ioel a devenit mesajul pe care Petru l-a identificat la Cincizecime? Vom încerca să clarificăm aceste concepte în articolele următoare.

„(Scris la 5 noiembrie 1892, din Adelaide, Australia de Sud, către „Dragul nepot și dragă nepoată, Frank și Hattie [Belden].”)”

“Când veți fi luminați de Duhul Sfânt, veți vedea toată acea răutate de la Minneapolis așa cum este, așa cum o privește Dumnezeu. Dacă nu vă voi mai vedea niciodată în lumea aceasta, fiți încredințați că vă iert durerea, întristarea și povara sufletului pe care le-ați adus asupra mea fără niciun temei. Dar, de dragul sufletului dumneavoastră, de dragul Celui care a murit pentru dumneavoastră, doresc să vedeți și să mărturisiți greșelile dumneavoastră. V-ați unit cu aceia care s-au împotrivit Duhului lui Dumnezeu. Ați avut toate dovezile de care aveți nevoie că Domnul lucra prin frații Jones și Waggoner; dar nu ați primit lumina; iar după sentimentele nutrite și cuvintele rostite împotriva adevărului, nu v-ați simțit pregătiți să mărturisiți că ați

greșit, că acești bărbați aveau o solie de la Dumnezeu și că ați desconsiderat atât solia, cât și solii.”

„Niciodată până acum nu am văzut în mijlocul poporului nostru o asemenea complacere de sine statornică și o asemenea lipsă de voință de a primi și recunoaște lumina, cum s-a manifestat la Minneapolis. Mi-a fost arătat că niciunul dintre cei care au nutrit spiritul manifestat la acea adunare nu avea să mai primească din nou lumină clară pentru a discerne prețiozitatea adevărului trimis lor din cer, până când nu aveau să-și smerească mândria și să mărturisească faptul că nu erau mânați de Spiritul lui Dumnezeu, ci că mințile și inimile le erau pline de prejudecăți. Domnul dorea să Se apropie de ei, să-i binecuvânteze și să-i vindece de alunecările lor, dar ei n-au voit să asculte. Ei erau mânați de același spirit care i-a însuflețit pe Core, Datan și Abiram. Acei bărbați ai lui Israel erau hotărâți să se împotrivescă oricărei dovezi care i-ar fi dovedit a fi greșiți și au continuat tot mai departe pe calea înstrăinării lor, până când mulți au fost abătuți ca să se unească cu ei.”

„Cine erau aceștia? Nu cei slabi, nu cei neștiutori, nu cei neluminați. În acea răzvrătire erau două sute cincizeci de căpetenii, vestite în adunare, oameni cu renume. Care era mărturia lor? «toată adunarea este sfântă, fiecare dintre ei, și Domnul este în mijlocul lor; pentru ce, dar, vă înălțați mai presus de adunarea Domnului?» [Numeri 16:3]. Când Core și însoțitorii lui au pierit sub judecata lui Dumnezeu, poporul pe care îl înșelaseră n-a văzut mâna Domnului în această minune. Întreaga adunare, în dimineața următoare, i-a învinuit pe Moise și pe Aaron: «Voi ați omorât poporul Domnului» [versetul 41], iar urgia a venit peste adunare, și au pierit mai mult de paisprezece mii.”

„Când mi-am propus să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a stat lângă mine și a spus: «Nu așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine de făcut în acest loc. Poporul repetă răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Te-am așezat în poziția care ți se cuvine, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor recunoaște; ei nu vor lua aminte la mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te disprețuiesc, ci pe solii și solia pe care o trimit poporului Meu. Ei au arătat dispreț față de cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă nu se va pocăi fiecare suflet de acest păcat al său, de această independență nesfințită care aduce insultă Duhului lui Dumnezeu, vor umbla în întuneric. Voi muta sfeșnicul din locul lui, dacă nu se pocăiesc și nu se întorc, ca să-i vindec. Ei și-au întunecat vederea spirituală. N-au voit ca Dumnezeu să-Și manifeste Duhul și puterea; căci au un duh de batjocură și de dezgust față de cuvântul Meu. Ușurătatea, frivolitatea, gluma și șotioara sunt practicate zilnic. Ei nu și-au pus inima să Mă caute. Ei umblă în scânteile aprinderii lor, iar dacă nu se pocăiesc, se vor culca în durere. Așa zice Domnul: Stai la postul datoriei tale; căci Eu sunt cu tine și nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.» Aceste cuvinte de la Dumnezeu n-am îndrăznit să le nesocotesc.”

„Lumina a strălucit în Battle Creek în raze limpezi și strălucitoare; dar cine dintre aceia care au luat parte la adunarea de la Minneapolis a venit la lumină și a primit bogatele comori ale adevărului pe care Domnul li le-a trimis din cer? Cine a pășit pas cu pas împreună cu Conducătorul, Isus Hristos? Cine a făcut o deplină mărturisire a zelului lor greșit, a orbirii lor, a geloziiilor și bănuielilor rele, a sfidării adevărului? Niciunul; și, din pricina îndelungatei lor

neglijări de a recunoaște lumina, aceasta i-a lăsat mult în urmă; ei nu au crescut în har și în cunoașterea lui Hristos Isus, Domnul nostru. Ei au dat greș în a primi harul necesar pe care l-ar fi putut avea și care i-ar fi făcut oameni puternici în experiența religioasă.”

“Starea adoptată la Minneapolis a fost, după toate aparențele, o piedică de netrecut care, într-o foarte mare măsură, i-a închis împreună cu îndoielnicii, cu cei ce pun întrebări, cu cei ce resping adevărul și puterea lui Dumnezeu. Când va veni o altă criză, aceia care au rezistat atât de multă vreme dovezii peste dovadă vor fi din nou puși la probă tocmai în punctele în care au dat greș atât de vădit, și le va fi greu să primească ceea ce este de la Dumnezeu și să refuze ceea ce este de la puterile întunericului. De aceea, singura lor cale sigură este să umble în smerenie, netezind cărări drepte pentru picioarele lor, ca nu cumva cel schiop să fie abătut din cale. Face toată deosebirea cu cine ne însoțim, fie că este vorba de oameni care umblă cu Dumnezeu și care cred în El și se încred în El, fie de oameni care urmează propria lor înțelepciune presupusă, umblând în scânteile focului aprins de ei înșiși.”

“Timpul, grija și osteneala cerute pentru a contracara influența acelor care au lucrat împotriva adevărului au fost o pierdere cumplită; căci am fi putut fi cu ani înainte în cunoașterea spirituală; și multe, multe suflete ar fi putut fi adăugate la biserică, dacă aceia care ar fi trebuit să umble în lumină ar fi mers mai departe ca să-L cunoască pe Domnul, pentru ca să știe că ieșirea Lui este pregătită ca dimineața. Dar când atât de multă muncă trebuie depusă chiar în biserică pentru a contracara influența lucrătorilor care au stat ca un zid de granit împotriva adevărului pe care Dumnezeu îl trimite poporului Său, lumea este lăsată într-un întuneric comparativ.

„Dumnezeu a voit ca străjerii să se ridice și, cu glasuri unite, să trimită un mesaj hotărât, dând trâmbiței un sunet lămurit, pentru ca tot poporul să alerge la postul datoriei sale și să-și împlinească partea în marea lucrare. Atunci lumina puternică și limpede a acelui alt înger care se coboară din cer, având mare putere, ar fi umplut pământul cu slava sa. Suntem cu ani în urmă; iar aceia care au stat în orbire și au împiedicat înaintarea chiar a mesajului pe care Dumnezeu voia să-l facă să meargă înainte de la adunarea din Minneapolis ca o lampă care arde, au nevoie să-și smerească inimile înaintea lui Dumnezeu și să vadă și să înțeleagă cum lucrarea a fost împiedicată prin orbirea minții și împietrirea inimii lor.”

„Au fost petrecute ceasuri întregi în ciorovăieli asupra unor lucruri mărunte; ocazii de aur au fost irosite, în timp ce solii cerești s-au întristat, nerăbdători din pricina întârzierii. Duhul Sfânt — a existat atât de puțină prețuire a valorii Sale sau a necesității ca fiecare suflet să-L primească. Cei care primesc înzestrarea cerească vor ieși îmbrăcați cu armura neprihănirii pentru a purta lupta pentru Dumnezeu. Ei vor respecta călăuzirile Domnului și vor fi plini de recunoștință față de El pentru mila Sa. Dar în multe, multe locuri și cu foarte, foarte multe ocazii, s-ar putea spune în mod adevărat, ca și în zilele lui Hristos despre aceia care mărturisesc că sunt poporul lui Dumnezeu, că nu s-au putut face multe lucrări puternice, din pricina necredinței lor. Mulți care au fost legați în lanțurile întunericului au fost respectați pentru că Dumnezeu i-a folosit, iar necredința lor a trezit îndoială și prejudecată împotriva soliei adevărului pe care îngerii cerului căutau să o comunice prin unelte omenești — îndreptățirea prin credință, neprihănirea lui Hristos.” The 1888 Materials, 1066–1070.